

KODEX PRÁV DUŠEVNĚ POSTIŽENÝCH

1. Duševně postižený občan má, pokud je to jen možné, **stejná práva jako ostatní občané**.
2. Duševně postižený občan **má nárok na přiměřené lékařské ošetření a terapii odpovídající jeho potřebám**, jakož i nárok na takové **vzdělání, trénink, rehabilitaci a podporu**, které co nejvíce mohou **rozvinout jeho možný potenciál a schopnosti**.
3. Duševně postižený občan má právo na hospodářské zajištění a přiměřený životní standard. Má také právo na produktivní práci nebo odpovídající zaměstnání, které odpovídá, pokud možno, jeho schopnostem.
4. Tam, kde je to možné, měl by duševně postižený žít se svojí vlastní nebo opatrovnickou rodinou a s ní společně sdílet život. Rodina, ve které žije, by měla ke společnému životu obdržet podporu. Pokud je **nutný pobyt v zařízení**, pak by se **způsob života v tomto zařízení a podmínky v něm měly přiblížit normálnímu životu**, jak je to jen možné.
5. Duševně postižený občan má právo na kvalifikovaného opatrovníka, pokud je to k jeho blahu a zájmům žádoucí.
6. Duševně postižený občan má **právo na ochranu před zneužíváním, pohrdáním a ponižujícím jednáním**. Pokud je obžalován za přečin, pak má právo na řádné soudní vyšetřování a posouzení jeho míry odpovědnosti se zřetelem na jeho postižení.
7. Pokud duševně postižený občan není v důsledku svého postižení schopen v plném rozsahu využít všechna svá práva, nebo pokud by bylo nutné některá nebo všechna práva omezit či odejmout, musí se při průběhu omezení nebo odejmutí práv prokázat příslušná právní jistota proti jakékoliv formě zneužití. Tento proces musí vycházet z odborného posouzení sociálních schopností duševně postižené osoby a musí podléhat pravidelné kontrole, jakož i právu se odvolat k vyšší instanci.

Tuto rezoluci schválilo Valné shromáždění OSN dne 20. prosince 1971.